

A FIÚSÁG ÖRÖKSÉGE A BŰNBŐL VALÓ SZABADULÁS

Az eddigi alkalmakon láttuk azt, hogy akiket Jézus Krisztus felszabadított a bűn rabszolgaságából és visszavezetett az atyai házba, azok többé nem béres-mentalitással, de nem is koldus-mentalitással vagy hazajáró vendég-mentalitással kell hogy rendelkezzenek, hanem a fiúság mentalitásával rendelkeznek, mert a fiúság pozíciójába helyeztetek, nem az érdemeikért, hanem kizárólag a názáreti Jézus Krisztus érdeméért. És láttuk azt is, hogy fiúnak lenni nem csak egy állapot, hanem egy gondolkodásmód és egy abból fakadó életstílus illetve életmód is. Láttuk azt is, hogy a fiúság egy hihetetlen mennyei örökséggel jár együtt, amit a hitünk által és a hitünknek megfelelő cselekedeteinkkel tudunk birtokba venni.

A most következő tanítások arról szólnak, hogy miben is áll a mi örökségünk, amely mint fiaknak, automatikusan jár nekünk az atyai házban. Természetesen lehet ennél részletesebben is beszélni az örökségről, hiszen sok olyan dimenziója van a fiúságnak, amit a véges keretek miatt nem tudunk részletesen megtárgyalni, de amiről most szó lesz, azok mind nagyon fontos részei a keresztény ember identitásának. És még mielőtt hozzálátnánk ennek a felsorolásához, azt hadd ismételjem meg a múltkori tanításból, hogy az örökségbe a fiak belehelyeztetnek, azt nem kiérdemelni kell, nem megfizetni kell, nem kikoldulni kell az atyától, hanem az örökség automatikusan és magától értetődő módon jár a fiaknak. Az atyai ház tekintélye automatikusan érvényes a fiakra is. Tehát amikről szó lesz ezekben a tanításokban, azok nem olyan dolgok, amelyek csak egyeseknek adatnak meg, a hit-óriásoknak, hanem ami minden hívő embernek, azaz minden fiúnak megadatnak! Sőt, nemcsak hogy megadatnak, hanem egyenesen ezt jelenti fiúként élni! Ezek mind jellemzőek a fiakra, az Isten gyermekeire! Miért? Mert ezek jellemzőek az atyai házra is! Mert ezek fakadnak az atya jelleméből és tetteiből! Mert ezek jellemzőek Jézus Krisztusra. És mert az Istennek az a kifejezett akarata, hogy miránk is ugyanezek legyenek jellemzőek, a fiak hasonlítsanak a Fiúra, és ábrázolódják ki bennük a Krisztus jelleme – ahogy erről a **Filippi 2:5-ben** olvasunk is. Ami most következik, az tehát nem néhány opcionálisan választható kegyességi ötlet a buzgóbb hívők számára, hanem a fiúság velejárója, a fiúság jellemzője, amely vagy érvényes ránk is, vagy nem vagyunk fiak! Ezt hadd ismételjem meg: vagy érvényes ránk is, vagy nem vagyunk fiak! Lehetünk az atyai házban béresek, koldusok vagy vendégek, de ha nem ilyen az életünk, amit most látni fogunk, akkor fiak nem lehetünk, mert a fiakra ezek mind jellemzőek! Ez egy olyan örökség, amely alanyi jogon jár nekünk, azonban hit által kell birtokba vennünk és a magunk életében érvényesítenünk. De hit által KELL is birtokba vennünk, és nem csak lehet, ha pedig valaki nem teszi, hát az se nagy baj. De igen, nagy baj, mert ha nem élünk fiakként, az Isten akaratával mindig ellentétes, tehát már önmagában is bűn.

A fiúság örökségét olyan ellentétpárokkal fogom bemutatni, amelyeknek az egyik felét Jézus Krisztus gyökeresen kitepte a mi életünkből az ő váltságshalála által, a másik felét pedig, amivel mi nem rendelkezünk a bűn miatt, azt meg beleteremtette az életünkbe az ő feltámadása által. És szeretnék valamit ezzel kapcsolatban nagyon nyomtatékosítani: ezek minden esetben CSERÉK – azaz valamit teljes egészében elvesz tőlünk, ami ránk volt jellemző, mert a bűnre, a rabszolgaságra és az Istentől elszakadt és a sátáni befolyás által leuralt állapotra jellemzőek, és valamit ad helyette, ami viszont Óreá jellemző. A halálos ítélet eltávozik rólunk és felmentő ítéletet, sőt egy teljes és boldog életet kapunk cserébe. Az óember meghal, és az új ember feltámad. Nem egy kicsit ez is meg az is, ilyen is meg olyan is. MINDEN ESETBEN CSERÉRŐL VAN SZÓ! Állapotváltozásról van szó! Nem egy kicsit bűnös meg egy kicsit igaz, egy kicsit béres meg egy kicsit fiú, hanem teljes mértékben igaz és semennyire nem bűnös, és teljes mértékben fiú a Mennyek Királyságában, és semennyire nem béres a Sátán udvartartásában! Az újonnan születés 100%-os állapotváltozást hoz, amely egy új pozícióba helyez bennünket a fizikai világban és a szellemvilág előtt is. És azért van egy így, mert a megváltás is 100%-os volt! Mert amikor Jézus a kereszten kimondta, hogy elvégeztetett, akkor valóban elvégeztetett a mi megváltásunk. Nem csak 80 vagy 99%-os volt a megváltásunk, hanem 100%-os volt! Nem csak részlegesen, nem csak a jobb napokra vonatkozóan, nem

csak a lelki dolgokra vonatkozóan, hanem az életünk teljes egésze teljes egészében meg lett váltva! Krisztus nem hagyta ki a megváltásból sem a testünket, sem a pénztárcánkat, sem az érzelmeinket, sem a kapcsolatainkat, sem a hétköznapijainkat, sem a munkahelyünket vagy az iskolánkat! Az, hogy „elvégeztetett” azt jelentette, hogy az ember minden szüksége betöltetik és minden problémája megoldódik a názáreti Jézus Krisztus váltságáhalála által! És ami „elvégeztetett”, azt mi hit által tudjuk magunkévá tenni és a saját életünkben érvényesíteni. Tulajdonképpen ez a hitünk és a keresztényén életünk célja is egyben! Nem az, hogy ismerjünk egy jó történetet, legyen egy közösségünk, beszélgessünk szép és nemes dolgokról, hanem hogy egy gyökeres és az életünk minden területére kiható állapotváltozás történjen meg bennünk, aminek aztán ugyanilyen jelentős következményei lesznek a jellemünkre, a mindennapjainkra, a kapcsolatainkra és a tetteinkre nézve is.

Ebben a tanításban a bűnös állapotunk eltörlésének módjáról és következményeiről lesz szó. Röviden összefoglalom a bűnös állapot és a bűnös cselekedetek közötti különbséget, hiszen erről már volt tanítás korábban, és azután részletesen és gyakorlati módon áttanulmányozzuk a bűnrendezés és a helyreállítás útját.

1. A BŰNÖS ÁLLAPOT ÉS A BŰNÖS CSELEKEDETEK KÖZÖTTI KÜLÖNBSÉG

Mi emberek a bűn állapotába születünk bele, egy Istentől elszakadt és elfordult világba és kapcsolatrendszerbe. A szívünk, a beszédünk, a tekintetünk, a kívánságaink, a gondolataink, még a lelkiismeretünk is fertőzöttek a bűntől, amelyek az életünk folyamán a bűn cselekedeteiben öltenek testet. A bűn pedig egy igazságon alapuló rendszerben büntetést von maga után. A bűnös állapotnak a kárhozat állapota, a bűnös cselekedeteknek pedig az átkok a következményei. A mi megérdemelt büntetésünket Jézus Krisztus a golgotai kereszten azonban magára vette és helyettünk elszenvedte. Valaki tehát egyoldalúan fizetett a mi bűneinkért, és ez azt jelenti, hogy nekünk nem kell fizetni, és felszabadultunk az adósság alól. Ez a helyettesítő áldozat lényege. Nincs többé kárhozható ítélet ellenünk, és többé nem vagyunk a bűn állapotában, mert az Atya Jézus Krisztus igazságát tulajdonítja nekünk. CSERÉRŐL van szó: nekünk voltak bűneink, Jézusnak volt igazsága, ezt kicserélte, és neki lettek bűnei, amik miatt meg is halt, hogy nekünk legyen igazságunk. Ez tehát egy állapotváltozás, amely alapvető kihatással van a tetteinkre is. Mivel a bűnös tettekből átkok származnak, Isten egyrészt kicseréli az egész életvitelünket, és a lelki-szellemi növekedésünkkel együtt egyre kevésbé lesznek jellemzőek ránk a bűn cselekedetei, másrészt pedig megnyitott számunkra egy természetfeletti bűnrendezési csatornát, amely az átkainktól is képes megszabadítani bennünket.

Csak néhány igét szeretnék megismételni ezzel kapcsolatban. Az első a **Kolossé 1:19-22**:

Mert tetszett az egész Teljességnek (azaz Istennek), hogy benne (Jézusban) lakjék, és hogy általa békéltessen meg önmagával mindent, a földön és a mennyben, úgy, hogy békességet szerzett a keresztfán kiontott vére által. Titeket is, akik egykor Istentől elidegenedtek, és ellenséges gondolkodásúak voltatok gonosz cselekedeteitek miatt, most viszont megbékéltetett emberi testében, halála által, hogy mint szenteket, hibátlanokat és feddhetetleneket állítson majd színe elé.

A **2Korintus 5:21** ezt mondja ugyanerről:

Mert azt, aki nem ismert bűnt (azaz Jézus Krisztust), bűnné tette értünk, hogy mi Isten igazsága legyünk őbenne.

Az átkaink kicseréléséről a **Galata 3:13-14** beszél:

Krisztus megváltott minket a törvény átkától, úgy, hogy átokká lett értünk azért, hogy Ábrahám áldása Jézus Krisztusban a pogányoké legyen, és hogy a Lélek ígését hit által megkapjuk.

És végül még egy igét szeretnék idézni ezzel kapcsolatban, ennek a folyamatnak a végeredményéről – és ez a **Róma 6:20-23**:

Mert amikor szolgái voltatok a bűnnek, szabadok voltatok az igazságtól. De milyen gyümölcsöt termett ez akkor nektek? Bizony, most szégyenkeztek miatta, mert ennek vége a halál! Most azonban, miután a bűntől megszabadultatok, és az Isten szolgái lettetek, már ez meghozta nektek gyümölcsét, a szent életet, amelynek vége az örök élet. Mert a bűn zsoldja a halál, az Isten kegyelmi ajándéka pedig az örök élet Krisztus Jézusban, a mi Urunkban.

Mit jelent mindez a számunkra? Azt, hogy egy végleges állapotváltozáson mentünk keresztül, amikor Jézus Krisztus üdvözítő váltságshalálát hittel magunkra alkalmaztuk. Ettől kezdve Isten Jézuson keresztül néz ránk, és ezért ugyanolyan igaznak lát bennünket, mint amilyen Jézus. Ez egy állapot, amely független a mi pillanatnyi helyzetünktől, ahogy mindezt már láttuk a fiúság identitásáról szóló tanításban is. Tehát a fiúság egy állapot. Ebbe az állapotba a megtérésen és az újonnan születésen keresztül lehet bejutni, amely ugyanannak a folyamatnak az emberi és az isteni, azaz természetfeletti két egymást kiegészítő dimenziója. Erről is tanultunk már. Azonban a világ körülöttünk nem változik meg a mi megtérésünktől, a Sátán is tovább munkálkodik, jönnek a kísértések, a testünk még a bűn alá van rekesztve a feltámadásunkig – tehát a bűn állapotából már kiszabadultunk, de a cselekedeteinkben azért eleshetünk, és el is esünk. Ahogy Augustinus egyházatyja megfogalmazta: az egyház egyszerre bűnös és szent – a tetteiben bűnöket követhet el, de az állapota már szent. A béres ruhánkat Isten kicserélte egy fehér ünnepi ruhára, de ez a fehér ruha időnként bekoszolódik. Nem alakul vissza munkásruhává – de lehet akár ugyanolyan koszossá is, mint amaz. Tehát ezt a ruhát, az Istennek szentelt életünket is folyamatosan tisztítanunk kell. Ez nem az atyai házba való ki- és beugrást jelenti, egy-egy bukásunkkal nem az üdvösségünket veszítjük el, legyen az bármekkora nagy bukás, hanem a tisztaságunkat. Azzal együtt pedig az áldásainkat, illetve a használhatóságunkat. Ilyenkor mindig az elsődleges felelősségünk az életünk megtisztítása, mert addig a bűneink megakadályozzák Isten ígéreteinek működését, és az Ő munkáját mind bennünk, mind általunk. Most tehát erről a folyamatos megtisztulásról lesz szó, amelyre a bűnös állapotból való kiszabadulásunk jogosít fel. A bűnrendezés folyamatát fogjuk most áttanulmányozni, ami – még egyszer hangsúlyozom – nem helyettesíti a megtérést, aminek egyébként ez ugyanúgy része, illetve az újonnan születést, ami Isten természetfeletti beleavatkozása az életünkbe és a szívünkbe.

2. A BŰNBÁNAT ÉS BŰNRENDEZÉS ÚTJA

Nagyon fontos, hogy tisztában legyünk a bűnrendezés bibliai módjával, ugyanis sok esetben a hamis bűntudatnak is lehet éppen ez az oka, viszont, van egy sokkal reálisabb veszélye is annak, ha ezen a téren nem szabjuk magunkat Isten kijelentéséhez. Mégpedig az, hogy rajtunk maradnak a bűneink. Hogy azt hisszük, hogy rendeztük, voltaképpen azonban nem szabadultunk fel a bűneink alól! Most tehát áttanulmányozzuk, mit jelent a bűn rendezése egészen gyakorlati módon, azonban mielőtt ezt megtennénk, egy nagyon-nagyon fontos dolgot még tisztáznunk kell. Mégpedig azt, hogy óriási különbség van a bűn állapota és a bűnös cselekedetek között! Az a csere, amely a golgotai kereszten megtörtént, a mi bűnös állapotunkat változtatja meg egyszer s mindenkorra megigazult állapotúvá. Ez ingyen kegyelemből van, ehhez semmit hozzátenni a magunk cselekedeteivel nem tudunk, ezt hittel kell elfogadnunk. Ez egy hitbeli állapotváltozás. Ez megtörténik velünk, amikor Jézus Krisztust hit által elfogadjuk megváltó Urunkként, és a Szentlélek lakozást vesz az életünkben. Az állapotunk tehát megváltozik. Azonban a cselekedeteinkben nem leszünk büntelenek – remélem ezt mindenki elfogadja, már csak a saját tapasztalatai alapján is. Üdvösséget és Isten előtti megigazulást nyert emberekként is elkövetünk bűnös cselekedeteket. Azonban ettől az állapotunk még nem változik meg, nem fogunk elkárhozni, nem rúgnak ki bennünket az atyai házból, mert ha újonnan születünk, akkor a bűnös tetteinkkel együtt is Isten gyermekei vagyunk. Az állapotunkon ez nem változtat. Azonban azt teljes mértékben meghatározza, hogy áldások vagy átkok között élünk-e, hogy Isten kezében mennyire tudunk eszközökké válni, hogy Isten jelleme és dicsősége már ebben az életben is mennyire tud kiábrázolódni rajtunk. Éppen ezért a bűnös cselekedeteinkkel megváltottakként is kezdenünk kell valamit: meg kell bánnunk és el kell hagynunk. Ennek a módját szeretném most bemutatni a Biblia alapján, mert ezen a téren nagyon felületesek és felelőtlenek vagyunk, és sok nyomorúságnak és átoknak nyitunk ajtót vagy engedünk teret az életünkben.

A bűnrendezés hat lépése tehát sorrendben:

1. LÉPÉS: BŰNISMERET

Nagyon fontos, hogy bűnnek lássuk azt, amit Isten bűnnek tart! Ez ugyanis nem mindig van így. Mivel az Isten nélkül élő emberek maguk döntenek el, hogy mi a jó és mi a rossz, mi bűn és mi nem az, erre a keresztények is nagyon hajlamosak, hiszen mindannyian így nőttünk fel és az újonnan születésünkig mi is így éltünk. És sajnos ez nem mindig változik meg automatikusan a megtérésünk után. Nagyon hajlamosak vagyunk válogatni a bűnök között, és valamiféle szubjektív döntésre vagy érzésre bízni azt, hogy amit csinálunk, és nem égbekiáltó gonoszság, vajon bűn-e vagy sem. A másik, ami meghatározza a gyakorlatban, hogy valami bűn-e az, ha kiderül. Sok keresztény embernek is így hangzik az ide vonatkozó definíciója: „bűn az, ami kiderül”. Amíg nem derül ki, addig nem bűn. Csakhogy ezzel magunkat csapjuk be, és legfeljebb a környezetünket, de sem Istent nem tudjuk becsapni, aki emiatt nem is tud megbocsátani nekünk, sem az átkokat nem tudjuk hatástalanítani az életünkben, sem a Sátánt nem tudjuk becsapni, aki ki fogja használni a mi titkos bűneinket arra, hogy bejárjon az életünkbe és pusztítson, arra hogy vádoljon és akadályozza a szolgálatunkat.

Mi a bűn? Kórusban felelhetnénk: az isten elleni lázadás, az engedetlenség, vagy egyesek talán azt is tudják, hogy a görög kifejezés szó szerint „céltevesztést” jelent. Csakhogy ezek általános és elméleti meghatározások a bűnre. A biblia másképpen beszél a bűnről. Azt tanítja, hogy a bűnnek nagyon konkrét neve is van: álnokság, árulás, babonáság, bálványimádás, besúgás, árulkodás, ellenségeskedés, engedetlenség a szülők iránt, felfuvalkodás, féltékenykedés, gőg, gyalázatos beszéd, gyilkosság, hálátlanság, hamisság, harag, házasságtörés, hazugság, igazságtalanság, indulatkitörés, irgalmatlanság, irigység, ítélkezés, kapzsiság, káromkodás, képmutatás, kérkedés, kérlelhetetlenség, kíméletlenség, megbízhatatlanság, mértéktelenség, nyereszkeskedés, önzés, paráznaság, pártoskodás, pletykálgodás, rágalmazás, ravaszság, részegeskedés, rosszindulat, szentségtelenség, bűnös szenvedélyek, szeretetlenség, széthúzás, vádaskodás, vakmerőség, varázslás, veszekedés, viszálykodás, a jó cselekedetek és a szolgálat elmulasztása. Ez csak ötven a konkrétan megnevezett bűnök közül, ennél természetesen jóval több van! Jegyezzük meg: a bűnnek mindig van neve! És nekünk néven kell neveznünk, kíméletlenül le kell lepleznünk a bűnöket, ha szabadulni akarunk tőlük. A Sátán mindent megtesz, hogy a bűnök titokban maradjanak, ellepezve, kimondatlanul, rendezetlenül.

Honnan ismerhetjük fel a bűnt? Vagyis miből fakad a helyes bűnismeret?

Két forrása van. Az egyik a Biblia. Isten teljesen világosan és egyértelműen elmondja, hogy mi bűn és mi nem. Hogy mi az Ő akarata, és mi a Sátán hazugsága. A helyes és alapos bűnismerethez helyes és alapos bibliaismeret kell! Akinek ez nincs meg, mármint a bibliaismerete, azt könnyen be tudja csapni a Sátán. De Isten kijelentése minden esetben leleplezi a bűnt! A **Zsidó 4:12** ezt mondja:

Mert Isten igéje élő és ható, élesebb minden kétélű kardnál, és áthatol az elme és a lélek, az ízületek és a velők szétválásáig, és megítéli a szív gondolatait és szándékait.

Amikor Pál apostol a törvény és a bűn működéséről beszél a **Róma 7-ben**, akkor világosan elmagyarázza, hogy a törvény, vagyis Isten kijelentése pontosan azért adatott, hogy tudjuk, mi a bűn. A **7. versben** ezt mondja:

A bűnt nem ismerném, ha nem ismertem volna meg a törvény által, és a kívánságot sem ismerném, ha a törvény nem mondaná: „Ne kívánd!”

Tehát Isten Igéje a bűnismeret egyik forrása.

A másik forrás pedig a Szentlélek. Aki az újonnan születésünkkor templommá szenteli a testünket és az életünk része lesz, és a sokféle tevékenysége között szembesít bennünket a bűneinkkel is.

János 16:8 - Amikor eljön (a Pártfogó, a Szentlélek), leleplezi a világ előtt, hogy mi a bűn, mi az igazság és mi az ítélet.

Hogy ez működjön, egy nagyon élő és érzékeny kapcsolatra van szükség a bennünk élő Szentlélekkel. Amíg ez megvan, amíg megtartjuk a csendességeinket, imádkozunk, ígét olvasunk, ápoljuk az Istennel való szoros közösségünket, addig a bűnök mindig le fognak lepleződni. Amikor azonban eltávolodunk a Bibliától és a Szentlélektől, a bűnök elkezdnek belesimulni az életünkbe, és egyre felismerhetetlenebbek lesznek. Ez viszont sajnos nagyon romboló hatással lesz az életünkre.

2. LÉPÉS: BŰNBÁNAT – A BŰN BÁNÁSA

A bűn rendezéséhez elengedhetetlen a bűn bánása, vagyis a bűn miatti őszinte megszorodás Isten előtt. Könnyedén vagy rutinból nem lehet „bánni” a bűneinket! Lehet, hogy ez is az érzelmi elsivárosodásunk következménye, de sokan úgy imádkoznak bűnbocsánatért, mintha fogat mosnának. Nincsen benne semmiféle összetörés, nagyon ritkán folynak a könnyek, nagyon ritkán döbbenünk meg a bűneinket, és nagyon ritkán érezzük magunkat igazán megszegyenültnek. És mivel ezek az érzések hiányoznak sok bűnrendezésből, az Isten kegyelméből fakadó öröm és megkönnyebbülés is hiányzik az életünkből. Ritkán érezzük a bűn súlyát, és épp ezért ugyanilyen ritkán érezzük a szabadítás súlyát és csodáját is. És sokszor csak valamiféle nyers rutin marad a bűnbánat, ami aztán könnyen átterjedhet az Istennel való kapcsolat más dimenzióira is.

Ha elolvassuk Dávid vallomását a **Zsoltárok 38:19-ben**, ott is azt látjuk, hogy a bűn megvallása együtt jár a bűn miatti bánkodással és szomorúsággal:

Bizony, megvallom bűnömet, bánkódom vétkeim miatt.

Pál apostol is ír erről a **2Korintus 7:10-ben**:

...az Isten szerinti szomorúság megbánhatatlan megtérést szerez az üdvösségre.

A bűnrendezés második lépése tehát a bűnösségünk feletti őszinte megszorodás és a bűn meggyűlölése.

Ezzel kapcsolatban azonban szeretném azt is tudatosítani, hogy a bűnbánat nem csupán egy érzelmi felindulást jelent, hanem egy lelki-indulati elfordulást a bűntől. Azt a hozzáállást, hogy nem akarom a bűnt. Ez egy szívben végbemenő változás a bűnhöz való viszonyulásunkban. Enélkül a kimondott bűnbánó szavaink, akár Isten felé, akár emberek felé üresek, tartalmatlanok és képmutatók lesznek. Isten nem a szánk bűnvallását akarja hallani csupán, hanem a szívünk elfordulását szeretné látni a bűntől. Tehát ez egy viszonyulásbeli kérdés, amely nem árt, ha érzelmi hatással is van ránk. Legalábbis egy érzelmileg egészséges embernél így természetes.

3. LÉPÉS: BŰNVALLÁS ISTEN ELŐTT

A bűn rendezésében ez az a pont, amit mindenki magától értetődőnek tart. Sokan azonban a hat lépésből mindössze ezt az egyet szokták megtenni, ami viszont csak egyetlen lépése, és nem is az első a bűnös tetteinkkel szembeni harcunknak.

Ennek a lépésnek az alapigéje, amit ma már idéztünk, az **1János 1:9**:

Ha elismerjük bűneinket, akkor megtapasztaljuk, hogy Isten hűséges és igazságos: megbocsátja bűneinket, és teljesen megtisztít bennünket minden gonoszagtól.

Itt csak azt szeretném megismételni, hogy Isten ennyit kér és vár el tőlünk: hogy valljuk bűnnek a bűnt, és rendezzük is el Istennel. Ha ezt megtettük, akkor viszont tartsuk magunkat ahhoz, hogy Isten megbocsátott nekünk, és ha a Sátán vádolna vagy megzavarná a lelkiismeretünket, akkor is tartsuk magunkat Isten

kijelentett ígéretéhez és hűségéhez, és aszerint éljünk tisztaságban és szentségben, ne az emlékeink vagy az érzéseink szerint!

Viszont amennyire természetes egy hívő ember számára az, hogy Istennek meg kell vallanunk a bűneinket, annyira nem természetes ennek az újszövetségben különös ígérettel kiemelt módja, amit régen úgy neveztek: GYÓNÁS. Erről szeretnék részletesen is beszélni, éppen azért, mert protestáns körökben ezzel kapcsolatban nagy ismerethiány és sok félreértés van. „Nem vagyunk katolikusok” – mondják némelyek – akiknek gyónniuk kell! És be kell ismernünk őszintén, hogy a gyónást eleve valamiféle bibliaellenes középkori szertartásnak képzeljük, csak azért, mert mi soha nem csináltuk, és bele sem gondolunk abba, hogy bizony vannak olyan ősi egyházi tradíciók, amelyek mögött nagyon lényeges bibliai igazságok állnak. És ez is ilyen! Meggyőződésem, hogy ez is egy azok közül a bibliai igazságok közül, amelyeket helyre kell állítanunk ahhoz, hogy gyülekezeteink erőre kapjanak végre!

Az ide vonatkozó alapige a **Jakab 5:16**:

Valljátok meg egymásnak bűneiteket, és imádkozzatok egymásért, hogy meggyógyuljatok.

Minden bűn gyökere a gőg. Minden bűn abból fakad, hogy a magam ura vagyok, jogom van önmagamhoz, jogom van vágyakozni és gyűlölni, tenni valamit vagy nem tenni. Az ember bűne és gonoszsága, hogy olyanná akar lenni, mint Isten. Milyen magasra emelkedik az ember, amikor bűnt követ el: egészen Isten fölé! De bűnvallást tenni a testvérem előtt: az a legeslegmélyebb megaláztatás. Fájdalmat okoz, lealacsonyít, rettenetes csapást mér a gőg bűnére. Ott állni a testvérem előtt bűnösként: alig elviselhető gyalázat. Megvallani *előtte* azt, amit elkövettem, amit gondoltam, mondtam vagy tettem, akár ellene, akár másvalaki vagy Isten ellen – ezt nagyon nehéz megtenni. Kimondani egy másik ember előtt, hogy mennyire gyenge, gyarló, sőt, néha undorító, csalódást okozó, kegyetlen vagy szívtelen vagyok – ez óriási csapás a gőgnek és a titokban megbújó bűnösöknek! Mennyire meg kell üresítenem önmagam ehhez! Pedig enélkül nincs bocsánat! Enélkül a bűn rendezetlenül marad, mert maga a bűnös szív, ott a mélyben háborítatlan maradhat. Isten csak azt a bűnvallást veszi komolyan, amit maga a bűnvalló is komolyan vesz és mélyen megbán.

A **János 20:23-ban** Jézus azt ígéri a tanítványainak – így nekünk is:

Akiknek megbocsátjátok a bűneit, azok bocsánatot nyernek, akikét pedig megtartjátok, azoknak a bűnei megmaradnak.

Az evangélium lényege az, hogy Krisztus test szerint a testvérünké lett, hogy higgyünk neki. Krisztusban az Isten szeretete jött el a bűnösökhöz, akihez az emberek bátran odamehettek bűnösökként: sőt, csakis bűnösökként kaphattak segítséget! Az Ő jelenlétében megszűnt minden tettetés! És Krisztus gyülekezetének ebben az igazságban kellene élnie. Ő ezért adott hatalmat az övéinek, hogy meghallgassák a bűnösök bűnvallását, és az Ő nevében bocsánatot hirdessenek. Ezáltal Krisztus áldássá tette számunkra a gyülekezetet, és benne testvérünket. És ezáltal lehet csak valóban egy test Krisztus gyülekezete: ha nemcsak az Isten dicsőítésében egyek, hanem bűnbánó bűnösökként is közösségük van egymással. Letérdelek a testvérem elé, hogy előtte vállaljam meg bűnömet - nem neki, ahogyan a bocsánatot sem ő adja, hanem Istennek – de előtte. És a testvérem ekkor már Krisztust képviseli. Előtte már bátran lehetek bűnös, az, aki valójában vagyok, hiszen Jézus Krisztus irgalmassága uralkodik közöttünk. És a testvérem Krisztus nevében hallgatja bűnvallásomat és Krisztus nevében mondja ki a bűneimre bocsánatot. Így a bűnvallással *közösséghez* jutok: immár nem névleges, hanem valódi közösségre. Mert a ki nem mondott és be nem ismert bűn mindig elválaszt és kiszakít a közösségből, de a bűnvallás, a bűnösök őszinte közössége mindig közösséghez juttat. Hiszen a másik is ugyanolyan Istenre szoruló ember, mint én!

Természetesen nem kell az egész gyülekezet előtt minden bűnt megvallani, mert annak a testvéremnek személyében, aki előtt bűneimet „meggyónom”, és aki bűneim bocsánatát megerősíti, az egész gyülekezettel állok szemben. Ő a gyülekezetet képviseli. A vele való közösségben immár az egész gyülekezettel találtam közösségre, hiszen itt senki sem a maga nevében, a maga hatalmából cselekszik, hanem csakis Jézus Krisztus megbízásából és az Ő hatalma által.

És van még egy kimondhatatlanul nagy és nagyon-nagyon gyakorlati áldása ennek a „gyónásnak”: a bűnvallással BIZONYOSSÁGRA is jutok. Vajon hogy lehet az, hogy Istennek, aki szent, bűn nélkül való, sőt bűnt gyűlölő, aki igaz bírálja a gonosznak, ellensége az engedetlennek, könnyebb megvallani a bűneimet, mint a testvéremnek, aki ugyanolyan bűnös mint én? Vajon nem azért - és ez úgy gondolom, nagyon súlyos, de nagyon valós veszély - mert gyakran csak áltattam magam, hogy Isten színe előtt teszek bűnvallást - holott csak beidegződött vallásgyakorlatot végeztem, a bűneimet csak magamnak vallottam be és bocsánatot is csak a lelkiismeretem adott Isten nevében. Vajon nem ez okozza az állandó visszaesést a bűnbe, az erőtlenséget a krisztusi engedelmességre, vajon nem ezért nem tapasztalom meg a megbocsátás felszabadító örömet, vajon nem ezért ugyanolyan az életem, és életemben ugyanazokkal a bűnökkel küszködök, amelyeket minden nap megvallok és megbocsátok? Nem lehet, hogy csak a szavaimat viszem az Isten elé, de a szívemet és a bűneimet nem - és így mégsem az Isten bűnbocsánatából, hanem az önmagamnak adott vallásos fölmentésből élek erőtlenül és ugyanolyan bűnösen, mint a bűnvallásom előtt? - Ámde akkor ki biztosíthat arról, hogy a bűnvallásban és a bűnbocsánatban csakugyan az élő Istennel van találkozásom? Isten a testvérem által ad erre bizonyosságot. Ha a bűneimet előtte vallom meg, tudom, hogy nem vagyok egyedül, és az ő jelenlétének valóságában Isten jelenlétét tapasztalhatom meg. Ez is egy a nekünk adott ígéretek közül:

Ahol ketten vagy hárman egybegyűltek az én nevemben, ott vagyok köztetek. (Máté 18:20)

És ez érvényes akkor is, amikor bűnvallásra és bűnbánatra gyűlik össze az a két-három ember! Ha a testvérem is jelen van, a bűnt napvilágra kell hoznom, de akkor nem csak a bűn, hanem Isten jelenléte is teljesen valóságos lesz a testvérem által, aki ott, abban a közösségben Jézus Krisztust képviseli, hiszen a gyülekezetnek a tagja, Krisztus Testének része!

A gyónásnak van még egy nagyon lényeges szerepe, amely komoly segítség lehet a bűnnel szembeni harcunkban, különösen bizonyos megkötöttségeket okozó, titkos bűnökkel kapcsolatban. Ez pedig az ELSZÁMOLTATHATÓSÁG. Ha van valaki, aki előtt merünk nyíltak lenni, akit mi magunk hatalmazunk fel arra, hogy időről időre kérjen számon bennünket, szembesítsen minket az életünk problémás pontjaival, akkor a bűn nem tud titokban maradni, és ez mindig segít abban, hogy az életünk tiszta maradjon.

4. LÉPÉS: BŰNVALLÁS AZ ELŐTT, AKI ELLEN VÉTKEZTÜNK

Az innentől következő lépéseket szoktuk leggyakrabban kispórolni a bűnbánatainkból. A bűnnek ugyanis már láttuk, hogy az egyik legjellemzőbb vonása éppen az, hogy szeretne mindig titokban maradni, az eddigi lépéseket pedig magunknak kell megtennünk, az Istennel való személyes közösségünkben. Biblia, a Szentlélek, imádság, őszinte megszorodás – ez „minden”, ami kell hozzá. Azonban innentől kezdve ki kell lépnünk más emberek elé is.

Tudjátok, számomra az egyik legfurcsább dolog az, hogy a keresztények többsége a bűneit a szent Isten előtt nagyon ritkán szégyelli igazán, a többi hozzá hasonló szentségtelen, gyarló, ugyanolyan bűnös embertársa előtt viszont a legkisebbet is alig meri beismerni, és a föld alá süllyed, ha bármi is kiderül róla. Természetesen megvan ennek is a magyarázata, még ha szomorú magyarázat is. Mégpedig az, hogy az embertársam sokkal reálisabb számomra, mint Isten. Ebben is kiderül az, mennyire nem vesszük valóságosnak Istent, a szentségét, hogy gyűlölő a bűnt.

Nos, a bűn rendezésének negyedik lépcsője, hogy miután Istennek megvallottam a bűnömet, attól is bocsánatot kell kérnem, aki ellen vétettem. A bűnöknek igen kicsi százaléka az, amiben nem sérül valaki más is. A legtöbb bűnt mások ellen követjük el, vagy mások is sérülnek a bűneink miatt. Velük is rendezni kell a bűnt, azaz tőlük is bocsánatot kell kérni. Személyesen, őszintén, néven nevezni a bűnt, elismerni és bocsánatot kérni.

Ezzel kapcsolatban szeretnék néhány gyakorlati tanácsot is adni.

A egyik, hogy a bűnrendezésnél is tartsuk be a **Máté 18**-ban lévő szabályt, vagyis először menjünk el személyesen bocsánatot kérni. Ha az illető nem bocsát meg nekünk, akkor azt tanácsolom, erre az igeszakaszra hivatkozva, hogy vegyünk magunk mellé egy-két testvért, és az ő jelenlétükben menjünk el újra bocsánatot kérni, hogy legyen tanúja annak, hogy mi a bűnt el akarjuk rendezni. Ha azonban a károsult nem akar megbocsátani, azzal már ő esik bűnbe, ami emberileg érthető lehetne, de a gyülekezetben nem az, és a gyülekezet vezetőinek segítenie kell a testvérek közötti helyreállást azzal is, hogy az ilyen bocsánatkérésekben és bocsánat adásokban támogatólag a résztvevők mellett állnak.

A másik, hogy azért mindenképpen bocsánatot kell kérnünk, ami valóságos megtett bűnös cselekedet volt, akár kiderült, akár nem. Célszerű azt is rendezni, ami esetleg még nem derült ki, de megtettük. Azonban ha gondolatban vétkezünk valaki ellen, azt nem muszáj és nem is tanácsos minden esetben megvallani a másikat. Azért – én úgy gondolom – elegendő, ha Istennél kérünk bocsánatot. Ha állandó kísértésforrás valaki egy másik ember számára, például szexuális kísértést jelent, akkor erről beszélhetünk másokkal, akár azzal is, akit ez érint, hogy ne öltözködjön vagy viselkedjen kihívóan, ha azt teszi, mert ezzel gondolati bűnöket okoz bennünk. Ezért természetesen mi vagyunk a felelősek, ne akarjuk ezt áthárítani, de ilyen esetben beszélhetünk róla. De a gondolati bűnök nagy részére én azt tanácsolom, maradjon az Istennel való rendezés keretén belül. Ha azonban bármilyen módon megfogam és cselekedeteket szül, akkor azért mindenképpen bocsánatot kell kérnünk az embertársunktól is.

5. LÉPÉS: A BŰN KÖVETKEZMÉNYEINEK RENDEZÉSE – AMENNYIBEN LEHETSÉGES

Nem csak elméletben kell rendezni a bűneinket, hanem – amit lehet – rendbe is kell hoznunk. Erre sok példa és törvény van a Bibliában, a legrészletesebben a **2Mózes 21-22.** részekben. Itt nagyon sok gyakorlati és konkrét eseten és példán keresztül van felsorolva, hogy miként kell rendeznünk a szándékos bűneink, például a lopás, vagy a hanyagságunk miatti károkat. Általános alapelv, hogy ha anyagi kárt okoztunk, akkor meg kell térítenünk az általunk okozott kárt, még hozzá magunktól, mindenféle külön felszólítás vagy bírói végzés nélkül. Az ószövetségi törvények részletesen szabályozták azt, hogy milyen esetekben kellett ugyanannyit fizetni, mint amekkora az általunk okozott kár volt, és mikor kellett a kétszeresét vagy a négyszeresét fizetni. Nem akarok törvényeskedni, bár az ilyen típusú bibliai törvényeket ugyanolyan iránymutatónak tartom, mint az üdvösségre vonatkozó kijelentéseket, ezért az t mondom, ha nem is tartunk számon minden mózesi törvényt és különbségtételt, azzal mindenképpen tartozunk, hogy az általunk okozott kárt megtérítsük. Ez hozzá tartozik a bűnrendezéshez. És hogy az emberi gyarlóságunk miatti további károkat kikerülhessük, érdemes ezt is tanúk jelenlétében rendezni.

Ha anyagi kár származott a bűnünkből, annak a rendezése viszonylag egyértelmű, és reálisan kivitelezhető. Pénz kell hozzá, munka vagy valamilyen valóságos dolog, ami miattunk elveszett vagy tönkrement, ha nem is azonnal, de megegyezéssel előbb-utóbb az ilyen jellegű károkat tudjuk rendezni. Azonban nem csak anyagi károkat okoz a bűn. Mert ha a bűnünk árt és kárt okoz valaki más becsületében, jó hírében, pozitív megítélésében, kapcsolataiban, akkor az ilyen károkat pénzzel szinte lehetetlen helyrehozni. Sajnos éppen az ilyen jellegű károk maradnak legtöbbször helyrehozhatatlanok, de amit lehet, meg kell próbálnunk ezen a téren is, mert tartozunk ezzel Istennek éppúgy, mint aki ellen vétettünk. Ha például valakiről rosszat mondtunk vagy pletykáltunk, akkor azoknak, akik hallották, mondjuk el, hogy nem volt igaz, amit mondtunk. Ha miattunk megromlott két ember kapcsolata, akkor keressük fel őket, és valljuk be a bűneinket, és mondjuk el, hogy mi tehetünk a kialakult helyzetről, ne egymásra haragudjanak, hanem jogosan ránk, és nekünk bocsásson meg. Ha miattunk valaki rossz színben tűnt fel mások szemében, keressük fel minden érintettet, és vállaljuk fel a bűnünket előttük is, és igazoljuk azt, aki miattunk erkölcsi kárt szenvedett. Higgyük el, hihetetlenül sokat lehet ezzel a becsületes és igazán krisztusi hozzáállással javítani a bűneink miatt kialakult rossz helyzetekben és kapcsolatokban, ráadásul egy nagy bizonyágtétel ez Isten kegyelme és helyreállító munkája mellett is.

Egyetlen fontos és bátorító ígét szeretnék még ezzel kapcsolatban idézni, ez a **Példabeszédek 16:6**:

Szeretettel és hűséggel jóvá lehet tenni a bűnt.

6. LÉPÉS: EL KELL HAGYUNK A BŰNT!

Ez az utolsó, de az előzőekkel ugyanolyan fajsúlyú lépése a bűnrendezésnek. Ugyanis vannak olyanok, akik éveken-évtizedeken keresztül vallják meg ugyanazokat a bűnöket. Mindig ugyanabban buknak el, és mindig ugyanazért kell bocsánatot kérniük. Hát ennyire gyenge lenne a mi Istenünk? Ennyit érne a váltságghalála – hogy mi csak bocsánatokat kapjunk újra és újra, valóságos szabadulást és szabadságot már nem?!

A valódi bűnbánattal és bűnbocsánattal az is együtt jár, hogy elhagyjuk a bűnt, mert megutáljuk és tudatosan ellene állunk! Itt fejeződik be a konkrét bűnös cselekedettel szembeni harcunk. Ebben az életben, a testünk romlandósága miatt ki vagyunk téve a kísértéseknek, és eleshetünk. De nem ez a baj! Hanem az, ha folyamatosan a földön hasalunk, ha egy életen át csak kérjük a bocsánatot, de soha nem szabadulunk és soha nem változunk, ha a bűnök megkötöznek és hatalmuk alatt tartanak. De ez nem a krisztusi állapot, ez nem a fiúság állapota! A fiakra az jellemző, hogy fehér ruhában járnak, ami ha be is koszolódik, ki lehet mosni, de soha nem bújnak vissza a trágyás béres-ruhába! Megmossák, ha kell naponként az életüket a Bárány vérében – ahogy a Biblia ezt nevezi. Nem megtérni és újonnan születni kell naponta, hanem az új életünket tisztán tartani!

3. A HAMIS BŰNTUDATTÓL VALÓ SZABADULÁS

Konrad Lorenz majd negyven éve bevezetett egy fogalmat az emberi kultúrával kapcsolatban, ez az „érzelmi fagyhalál”, ami jellemzi a világunkat. Sajnos ez a keresztyénséggel és Jézus megváltásával kapcsolatban is jellemző. Mert sokakat jobban érdekel, hogy mi lesz este a tévében, mint az, hogy a bűneik el lettek törölve és a halálos ítélet elfordult a fejük felől. Képzeld el, hogy sikkasztasz vagy ölsz, és ez kiderül. Jön a bírósági tárgyalás, és igazából tudod, hogy teljesen jogosan száz év börtönre vagy halálra fognak ítélni, és ennek ellenére felmentenek. Mit mondanál ilyenkor a bírónak? Hogy „köszönöm bíró úr, nagyon szépen beszélt, elhallgattam volna még vagy egy órát...”? Vagy ezt mondanád: „Ó de pompás volt ez a délelőtti összejövetel, ide eljövök legközelebb is...”? Nem kezdenél el zokogni? Vagy ugrálni örömben? Nem rohannál mindenkinek elújságot, hogy kegyelmet kaptál és felmentettek? Döbbenetes számomra, mennyire sok embert hagy hidegen az az igazság, amelyet még a leghiteltlenebb ember is az eszével ismer és a szájával megvall: „hogy Jézus Krisztus a bűneinkért halt meg”. Annyi ember van, aki teljes közönnyel és érdektelenséggel hallgatja és ismételteti ezt az igazságot akár évtizedeken keresztül! Döbbenetes ez az érzelmi fagyhalál!

Ennek a cserének tehát az a lényege, hogy Jézus Krisztus igaz és bűntelen volt az Atya szemében, mi pedig bűnösök voltunk, és ezért ránk halálos ítélet várt. Krisztus azonban a mi bűnösségünket magára vette, és meghalt helyettünk, hogy mi az ő igazságát megkaphassuk, és Isten ítélőszéke előtt ne érhesen bennünket kárhoztatás. És most szeretném megemlíteni egy nagyon hétköznapi oldalát ennek a cserének. Mert az, hogy a bűneink meg lettek bocsátva, és a halálos ítélet eltávozott felőlünk, alapvetően az életünk végén vagy Jézus második eljövetelekor lesz majd kézzelfogható valóság számunkra, viszont van olyan dimenziója ennek az igazságnak, amellyel akár naponta szembe kell néznünk itt a földön. A Sátánnak ugyanis van egy nagy taktikája arra nézve, hogyan tartsa vissza Isten fiait attól, hogy a fiúságukkal, a hatalmi pozíciójukkal és az örökségükkel éljenek. És ez a taktika nagyszerűen be is jön neki, mert ez az egyik oka annak, hogy mi fiakként még mindig koldus-mentalitással vagy béres-mentalitással élünk az atyai házban. Ez a sátáni taktika pedig abban áll, hogy BŰNTUDATBAN ÉS BIZONYTALANSÁGBAN TART BENNÜNKET. Hiába mondja Isten igéje, hogy ha megvallod bűneidet, hű az Isten és bocsánatot nyersz – a Sátán azt mondja: nem nyersz! És ha a Sátánnak hiszünk, akkor megvetjük Isten szavát! Hiába mondja Isten igéje, hogy nincs ellened kárhoztató ítélet – a Sátán elkezd vádolni olyan dolgokért, amiket már megvallottál, amikért bocsánatot kértél, és elkezd pecázni a múltban, és szedegeti elő a szennyest, és azt mondja: nézd csak, ez vagy te! És jönnek a káromló gondolatok, jönnek a bűn emlékképei, a Sátán ad neked egy nagyon-nagyon torz képet saját magadról, és te elkezded rosszul érezni magadat, és elbizonytalanodsz, hogy Isten egyáltalán megbocsátott-e, sőt, a végén már azon gondolkodsz, hogy létezik-e egyáltalán Isten. Valahogy úgy, hogy a bírósági tárgyaláson felmentenek, és te boldogan jössz ki a teremből, amikor néhányan jól beszélnek neked, hogy te akkor is bűnös vagy, és a börtönben a helyed. Igen, így lenne, ha nem történt volna meg a csere, ha nem kaptál volna kegyelmet és nem mentettek volna fel. De ez megtörtént! Szabad vagy és bűntelen vagy,

ott a kezdedben a felmentő ítélet! Mit csinálsz ilyenkor, ha beszólnak neked? Lehajtod a fejed, összetéped a felmentésed és azt mondod: „na jó, nem érdekel, hogy mit mondott a bíró, megyek inkább a börtönbe, mutassátok merre van...”?! A legtöbb keresztény sajnos így reagál. Vagy azt mondod a te vádolódnak: „mondhatsz amit akarsz, engem egyedül egyvalaki vádolhat, a Bíró, ő pedig felmentett a vádak alól, úgyhogy te most hallgass el és távozz tőlem!” El kell végre döntenem, hogy a bűnök tekintetében kire hallgatsz: a vádolóra vagy a bíróra? A mindenféle sugallatokra, emberi beszólásokra vagy Isten ígéjére?

Az **Ézsaiás 54:17**-ben egy prófécia szól pontosan erről az állapotról – ezt most a Károli fordítás szerint olvasom, mert az kifejezőbb:

Egy ellened készült fegyver sem lesz jó szerencsés, és minden nyelvet, mely ellened perbe száll, kárhoztatsz: ez az Úr szolgálóinak öröksége, és az ő igazságuk, mely tőlem van, így szól az Úr.

Ez a mi örökségünk! Ha bennünket felmentettek, akkor minden, ami az ítélet kihirdetése után elhangzik velünk kapcsolatban, már nem ránk tartozik, hanem a Bíróra! Nem mi állítjuk magunkat igaznak, hanem a Bíró állít bennünket igaznak! És az tény, hogy nem a magunk igazsága miatt, hanem az ő Fiának igazsága miatt, de a lényeg most azon van, hogy mi igazak vagyunk a Bíróság előtt! A többi meg kit érdekel! Hogy a Sátán mivel kábít, az kit érdekel! Ne érdekeljen téged se! Ne foglalkozz vele! Irigy – mert ő soha az életben nem kap olyan felmentést, amit te megkaptál!

Tudjátok, miért nem szabad belemenni ebbe a bűntudatos játszadozásba? Azért, mert amíg te kiszolgáltatod magad a Sátán vádlásának, amíg kiszolgáltatod magad ennek a hamis bűntudatnak, addig azzal leszel elfoglalva, hogy a belső bizonytalanságaidat a magad erejéből, meg a magad érveivel valahogy legyőzd, és nem azzal leszel elfoglalva, hogy a küldetésedet betöltsd és az Atya akaratát megvalósítsd! Addig nem azzal leszel elfoglalva, hogy az örömhírt másokkal megoszd, és addig nem azzal leszel elfoglalva, hogy mások számára áldás és Isten eszköze légy! Leülisz a bíróság lépcsőjére, kezdedben a felmentő irattal bőgni, hogy mennyire bűnös vagy, és mi lesz veled, biztosan méysz a börtönbe! A Sátántól származó hamis bűntudat célja mindig az, hogy ne érezd magad szabadnak, ne érezd magad tisztának, ne érezd magad fiúnak, hogy hagyd figyelmen kívül Isten ígéjét, hagyd figyelmen kívül a neked adott küldetést, és élj egy nyavalygó, bizonytalan, kétségek közt hanyódozó, erőtlen hívő életet! Egy hatástalan és a Sátán számára abszolút veszélytelen hívő életet! Azt akarja, hogy ha már az állapotod megváltozott – mert ez ellen a Sátán semmit nem tud tenni, ez Istenen múlik, nem rajta – akkor legalább a gondolkodásmódod, a szemléleted, a viselkedésed ne változzon meg! Élj fiúként béres-mentalitással, koldus-mentalitással, bűnös-mentalitással, élj egy rakás szerencsétlenként állandó bizonytalanságban, kezdedben a felmentő ítélettel, érezd magad rosszul minden nap, és hiába van a hatalmas örökséged, menj el koldulni! Ez a Sátán terve. Így akarja tönkretenni az életedet, a megváltott életedet! De te ezt az új életet nem ezért kaptad, hogy így elpocsékolj! Az örökséget sem azért kaptad, hogy hozzá se nyúlj! A fiúságot sem azért kaptad, hogy a viselkedéseddel szégyent hozz az atyai házra! Isten gyermekévé fogadott – akkor élj is aszerint:

Ha a Lélek szerint élünk, akkor éljünk is a Lélek szerint. Galata 5:25

Vagy ahogy Pál apostol a **2Korintus 6:1**-ben írja:

Úgy éljétek, mint akik nem hiába kapták Isten kegyelmét!

Természetesen van Istentől való bűntudat is. Hogyan lehet megkülönböztetni azt ettől a sátáni, bénító és hamis bűntudattól? Úgy gondolom, hogy van ennek egy egyszerű módja. Amikor a Szentlélek bizonyít ránk valamilyen bűnt, akkor Ő mindig odavezet Isten kegyelmi trónusához, hogy ott megvalljuk azt és megtisztuljunk. És a **János 1:9** szerint

Ha elismerjük bűneinket, akkor megtapasztaljuk, hogy Isten hűséges és igazságos: megbocsátja bűneinket, és teljesen megtisztít bennünket minden gonoszagtól.

Azonban ha a Sátán vádol minket, mindig kivezet bennünket az Isten közeléből! A Sától származó bűntudat mindig eltávolít bennünket Istentől! Mindig kiszakít a Krisztus Testéből, a gyülekezetből. Ha nem akarsz imádkozni, ha nem akarsz Isten jelenlétébe menni, ha nem akarsz istentiszteletre vagy gyülekezetbe menni, ha nem akarsz Bibliát olvasni, mert bűntudatod van, akkor tudd, hogy ez a Sától származó hamis és ártó bűntudat! A **2Korintus 7:10** mondja:

Az Isten szerint való szomorúság üdvösségre való megbánhatatlan megtérést szerez; a világ (és a Sátán) szerint való szomorúság pedig halált szerez.

Miért? Mert az Isten szerint való megszorodás mindig Istenhez vezet, a világ szerinti megszorodás pedig mindig a Sátánhoz vezet és a halálba vezet!

És csak még egy ige ezzel a témával kapcsolatosan. A **Jelenések 12:10** megmutat nekünk egy nagyon fontos dolgot a szellemi világban zajló eseményekből. Ezt olvassuk:

Hallottam, hogy egy hatalmas hang megszólal a mennyben: Most lett a mi Istenünké az üdvösség, az erő és a királyság, a hatalom pedig az ő Krisztusáé, mert levettetett testvéreink vádlója, aki a mi Istenünk színe előtt éjjel és nappal vádolta őket.

Mi derül ki ebből az igeversből? Hogy a Sátán folyamatosan vádol bennünket Isten előtt, és mindenáron be akar minket mocskolni. És ez majd az idők végén megszűnik. Ez egy jó hír! De mit csináljunk addig?! Nézzétek, mit mond a **következő vers**:

De legyőzték őt a Bárány vérével és bizonyágtételük igéjével azok, akik nem kímélték életüket mindhalálig.

A Bárány vére és a bizonyágtételünk igéje már most is semlegesíti és legyőzi ezeket a sátáni vádlásokat! Ha vádol téged a bűntudat, akkor tudd, hogy Jézus vére érted hullt, és valld meg ezt a száddal is, és legyen ez a bizonyágtételed! És ez a kettő, a megváltásról szóló bizonyosságod és a megváltásról szóló bizonyágtételed le fogja győzni a Sátán minden vádolását, le fogja győzni az összes gonosz és gyötrő bűntudatot! Ne hallgasd azt, amit a Sátán beszél neked, hanem fojtsd belé a szót a te bátor bizonyágtételeddel! És ha a gondolataidba jönnek ezek a vádlások és ez a hamis bűntudat, akkor is kezd el megvallani, hogy a Jézus vére legyőzi a Sátán vádjait. Kezdj el imádkozni és böjtölni, kezdj el bizonyágot tenni, mert nekünk a gondolataink felett is adatott hatalom, jegyzzétek meg a **2Korintus 10:3-5**-öt:

Mi nem test szerint hadakozunk; hadakozásunk fegyverei ugyanis nem testiek, hanem erősek az Isten kezében erődítmények lerombolására. Ezekkel rombolunk le minden okoskodást és minden magaslatozt, amelyet az Isten ismeretével szemben emeltek, és foglyul ejtünk minden gondolatot a Krisztus iránti engedelmességre.

Foglyul ejtünk minden gondolatot a Krisztus iránti engedelmességre! Még az elménkben is tudunk győzelmet aratni! Mert Jézus vére ott is hat! Dicsőség Istennek! Ez a bűntudattól és a bűnösség állapotától való szabadulás a mi fiúságunk első nagy öröksége. Adjunk hálát érte Istennek!

4. SZABADULÁS A BŰNÖS TERMÉSZETBŐL: ÓEMBER VAGY ÚJEMBER

Ez a tanítás az óember és újember állítólagos harcáról azért nagyon fontos, mert alapjaiban határozza meg a gondolkodásunkat önmagunkról, és nagyon közvetlen kihatással van mind az Istennel való kapcsolatunkra, mind a bűnnel szembeni viszonyulásunkra. Hogy él-e még az óemberünk, és az milyen kapcsolatban van az újemberünkkel, nagyon lényeges identitásbeli kérdés. Ráadásul ez egy olyan téma, amely nagyon mélyen belegyökerezett a kereszténység szemléletébe és üzenetébe, és sajnos általában nem biblikusan! Amit erről a témáról gondolunk és hirdetünk, inkább tradicionális, teológiai és tapasztalati tényeken alapul, nem a Biblia kijelentésén. Úgyhogy ebben a tanításban az ide vonatkozó összes bibliai kijelentést végig fogjuk tanulmányozni. Elismerem, hogy nagy bátorság és eltökéltség kell a

gondolkodásmódunk megváltoztatásában, de ha nem igazodunk radikálisan a Bibliához, az örökségünkkel sem tudunk úgy élni, ahogyan élhetnénk.

Az előző tanításokban már láttuk, hogy a fiúsággal együtt jár az, hogy a bűn miatti halálos ítélet eltávozott a fejünk felől, és az Atya igazaknak és szeplőtleneknek lát bennünket. Ez nem magunktól van, mert megérdemeltük vagy valamilyen vallásos cselekedettel megfizettük az árát, hanem ez ingyen kegyelemből van, egyszerűen azért, mert helyettünk Jézus Krisztus halt meg, és a neki adatott életet kicserélte a nekünk jogosan járó ítéletre. Ez a helyettesítő áldozat és a megváltás lényege, és ez egy végleges állapotváltozást hoz a mi életünkben, ha elfogadjuk ezt az igazságot, és így visszakerülhetünk az atyai házba, és Isten a fiainak nevez bennünket. Ítélet helyett felmentés – ez tehát a fiúság talán legfontosabb következménye. És ha Isten felmentett bennünket, akkor nincs többé kárhozható ítélet ellenünk, akkor a Sátán sem tud vádolni bennünket többé, és ez az igazság felszabadít, örömet ad és győztesé tesz bennünket.

A fiúsággal együtt járó örökség nagyon lényeges része, amelyet birtokba kell vennünk, a bűnös természetünk megváltozása. Nem csupán a végső ítélet múlt el a fejünk felől azáltal, hogy az Atya visszafogadott bennünket a házába, hanem ez azzal is együtt jár, hogy le kell vetni a mocskos ruhát, meg kell mosakodni és új ruhába kell öltözni. Sőt, még tovább, azzal is együtt jár, hogy azután minden nap megmosakodva, tisztán, az új ruhánkban éljük tovább az életünket. Nem arról van szó, hogy a tékozló fiú miután hazamegy, beakasztja a gardróbba a disznószagú, trágyás béres ruháját a nemesi ruhája mellé, aztán egyik nap ezt veszi fel, a másik nap meg azt... Mikor melyik győz... A rosszabb napokon a trágyás ruha, a jobb napokon meg vasárnap a tiszta ruha... Hát így van ez?! NEM ÍGY VAN! Nincs többé trágyás ruha, az nem alternatíva, hogy az atyai házban trágyás ruhába ülünk le vacsorázni az Atyával csak azért, mert olyan napunk volt!

Sok keresztény ember élete azonban sajnos pont ilyen! És éppen ezért a világ is azt hiszi, hogy ilyen a kereszténység is: egyszer trágya, máskor dicsőség. Csakhogy ez nem így van! Legalábbis a Bibliában nem! Lehet, hogy a szolgálatunkban, a sáfárkodásunkban vannak jobb és rosszabb napok, de mi a rossz napokon is Isten szolgálatában állunk, mi a rossz napokon is fiak vagyunk, és ahhoz méltó módon kell elviselnünk a veszteségeket, a próbákat és hordoznunk a terheket. De arról sehol nincs szó a Bibliában, hogy egyszer megigazult természetem van, öt perccel később, mert jött a kísértő, máris bűnös természetem lett.

Nos ezt az igazságot fejezi ki az Újszövetség így: az óember, a régi, bűnös természet elmúlik, és új teremtés, új ember lesz abból, akit az Atya Jézus Krisztus érdeméért visszafogad az atyai házba. És minden ismeretekkel és elképzelésekkel szemben nincs semmiféle harc ezután az óember meg az újember között, mert ez a kettő együtt soha nem létezik! Mert nem úgy van, hogy 12.10 perckor még újember vagyok, de negyedre egyre visszajön az óember... és nem úgy van, hogy hétfő-szerda-péntek óember, kedd-csütörtök-vasárnap újember, szombat meg a családé... És nem is úgy van, hogy 100% hívő az 25% óember, 75% újember vegyülete! Ezek emberi elképzelések! Isten ígéje azonban azt tanítja, hogy vagy óember – vagy újember! VAGY-VAGY! Soha nem ÉS!

Nézzük az ígéket – vegyék elő a Bibliátokat! Az összes igehelyet megkeressük, ahol az óemberről és az újemberről az Biblia említést tesz. Nem lesz sok belőle, mindössze három helyen beszél erről az Ige:

Róma 6:6-8

*Hiszen tudjuk, hogy **a mi óemberünk megfeszítettett vele, hogy megsemmisüljön a bűn hatalmában álló test, hogy többé ne szolgáljunk a bűnnek. Mert aki meghalt, az megszabadult a bűntől.***

Itt két kifejezést kell megnéznünk a Biblia alapján. Az egyik a *megfeszítettett*. Ez görögül: szünesztauróthé, passzív aorisztosz igemódban, ami azt jelenti, hogy „egyszer s mindenkorra, megismételhetetlenül keresztre feszítettett”. A keresztre feszített nem szokott lejönni a keresztről, ugye? A keresztre feszítés a halálos ítélet végrehajtását jelentette. Nem egy próbálkozást, hanem a sikeres végrehajtását. Ahogyan Jézus

keresztthalála is egyszeri esemény volt, amelynek örökkévaló a következménye, az ahhoz hasonlított ember megfeszítése is egyszeri esemény, amelynek örökkévaló következményei vannak.

A másik talán több vitára okot adó kifejezés, amit az Újfordítás *megsemmisülésként*, a Károli viszont *megegyetlenülésként* fordít, a görögben „katargéthé”, szintén passzív igealakban. Maga a „katargeó” kifejezés szó szerint azt jelenti: „teljes mértékben működésképtelenné tesz valamit; hatályon kívül helyez, pl. törvényt; megsemmisít, pl. birodalmakat; eltöröl. Például a szeretethimnuszban, amikor „minden elmúlik és eltöröltetik”, akkor is ez a szó szerepel. Tehát a bűn hatalmában álló test megsemmisül – persze nem a test fog megsemmisülni, hanem a bűn hatalma a test felett! Tehát látjátok: ember kiiktatva. A bűn hatalma kiiktatva. A bűnnek való szolgálat kiiktatva. – Csak hogy senki ne értse félre: nem a bűn van kiiktatva, hanem a hatalma felettünk.

Efézus 4:22-24

Vessétek le a régi élet szerint való embert, aki csalárd és gonosz kívánságok miatt megromlott; újuljatok meg lelketekben és elmétekben, öltözzétek fel az új embert, aki Isten tetszése szerint valóságos igazságban és szentségben teremtett.

A „vessétek le” görög igéje az „apotitími”, ami szó szerint azt jelenti: „börtönbe zární, félreállítani, elvetni magamtól valamit”. Az igemódja futurum, azaz jövőidő, amit ha felszólításként használunk, sokkal erőteljesebb és nyomatékosabb a normál imperativusnál (gyere ide! – márpedig ide fogsz jönni!).

Mit mond ez az ige? Azt, hogy Isten teremtett egy új embert, amit fel kell öltöznünk. Az újonnan születés egyszeri történés, a felöltözés is, ha ismételtetni kellene, akkor folyamatos igemódban állna, azonban itt az „egyszeri és végleges átöltözést” fejezi ki a görög nyelvű Biblia. Azt, hogy naponként kell újonnan születnünk, nem a keresztyénség, hanem egyes keleti vallások tanítják. Naponként fel kell vennünk a keresztünket és a terheinket, naponként kell engedelmesséknünk Istennek – de nem kell naponként megtérni és újonnan születni! Az új ember nem az öltözködés által válik valóságossá, hanem a teremtés által – de erre kicsit később még visszatérünk.

Kolossé 3,9-10

Ne hazudjatok egymásnak, mert levetkőztétek a régi embert cselekedeteivel együtt, és felöltöztétek az új embert, aki Teremtőjének képmására állandóan megújul, hogy egyre jobban megismerje őt.

A levetkőzés szava a görög „apekdüomáj”, ami még egy helyen szerepel az Újszövetségben, mégpedig a Kolossé 2:15-ben: „Lefegyverezte a fejedelemségeket és a hatalmasságokat, nyilvánosan megszégyenítette őket, és Krisztusban diadalmaskodott rajtuk.” Itt ezt a szót a „lefejezte” igével fordítja a magyar Biblia. Tehát amint látjátok, ez is egy végleges legyőzésről és lefejezésről szóló kifejezés.

A „megújul” kifejezés – a magyar szöveg által sugalmazottól eltérően – megint nem folyamatos, ismételt cselekvés, hanem egy egyszeri történés: a régeből új lett. Nem a tökéletesedésről szól, hanem a megtérésről. Ezen kívül a görögben nem szerepel az „állandóan” kitétel, sőt, még a Károli is úgy fordítja:

És felöltöztétek amaz új embert, melynek újulása van Annak ábrázatja szerint való ismeretre, a ki teremtette azt.

Továbbá a „hog” kötőszó utáni mondatrész nem a megújulás módja – mert akkor az üdvösségünk nem az Ő munkája, hanem a mi megismerésünk által nyerhető el, ez azonban nem a keresztyénség, hanem a gnoszticizmus tanítása – hanem a CÉLJA: Istent naponként csak a megtért és újjá lett ember tudja egyre jobban megismerni – és nem az egyre jobb megismerése által fog az ember megtérni. Fordított tehát a folyamat, egyetlen egyszeri történésnek van megint örökkévaló következménye.

Még két igehelyet szeretnék ide idézni, bár ezek szó szerint nem az óember és újember harcáról szólnak, hanem a kívánságokról és azok legyőzéséről, de leggyakrabban mégis ezek miatt szoktuk ezt a témát félreérteni. Az egyik sokak által idézett igever a **Galata 5:16-25-ből**, egészen pontosan a **17. vers**:

Mert a test kívánsága a Lélek ellen tör, a Léleké pedig a test ellen, ezek viaskodnak egymással, hogy ne azt tegyétek, amit szeretnétek.

Nagyon fontos látni azt, hogy itt nem az óember és az újember harcáról van szó, hanem arról, hogy ebben a földi életünkben kísértenek bennünket testi, világi, sőt ördögi erők és törvényszerűségek – de már nem vagyunk a hatalmuk alatt! Nem lettünk érzéketlenek a világi hatásokra, ez az egyik igazság. De a hatalmuk alá már nem vagyunk vetve – ez a másik igazság! Ezt kellene megértenünk végre: nem bűnös férgék vagyunk, hanem megváltott fiak! Nem az a magától értetődő, hogy a világi kívánságok hatására cselekszünk, hanem az a magától értetődő, hogy azoknak már nincs hatalmuk felettünk. Már csak azért sem szól az óember és az újember harcáról ez a szakasz, mert ha megnézzük a szöveggörnyezetet, ugyanazokat a dolgokat fogjuk látni, mint amiről korábban szó volt. Mert ezután jön a test cselekedeteinek felsorolása, amelyek a kívánságokból származnak, és a felsorolás végén ez áll: „akik ilyeneket cselekszenek, azok nem örökölhetik Isten országát!” Tehát ez nem alternatíva a keresztények számára. És a **24. versben** még egyértelműbben kijelenti a Biblia:

Akik pedig Jézus Krisztuséi, a testet megfeszítették szenvedélyeivel és kívánságaival együtt.

A bűnös test – vagyis a bűn hatalma a testünk felett az óemberhez tartozik, és mindkettőről azt tanítja az Újszövetség, hogy azok keresztre lettek feszítve! Ráadásul kétszer elhangzik, hogy „a lélek szerint éljétek és a test kívánságait ne teljesítsétek” a 16. versben és az „éljünk is a Lélek szerint” a 25. versben – azonban a görög szövegben egyik helyen sem felszólítások állnak, hanem folyamatosságot kifejező kijelentések! Vagyis szó szerint „ti folyamatosan a Lélek szerint éltek, és a test kívánságát (folyamatosan, azaz sohasem) nem cselekszitek” és a 25. versben is: „ti folyamatosan a Lélek szerint éltek”. Miért? Mert a test a kívánságaival és szenvedélyeivel együtt meg lett feszítve! Tehát nem is tudátok aszerint élni! Ez kijelentés, és nem valami jószándékú figyelmeztetés!

A másik, hosszabb igeszakasz a **Róma 7:14-8:13**

Tudjuk ugyanis, hogy a törvény lelki, én pedig testi vagyok: ki vagyok szolgáltatva a bűnnek. Hiszen amit teszek, azt nem is értem, mert nem azt cselekszem, amit akarok, hanem azt teszem, amit gyűlölök. Ha pedig azt cselekszem, amit nem akarok, akkor elismerem a törvényről, hogy jó. Akkor pedig már nem is én teszem azt, hanem a bennem lakó bűn. Mert tudom, hogy én bennem, vagyis a testemben nem lakik jó, minthogy arra, hogy akarjam a jót, van lehetőségem, de arra, hogy megtegyem, nincs. Hiszen nem azt teszem, amit akarok: a jót, hanem azt cselekszem, amit nem akarok: a rosszat. Ha pedig azt teszem, amit nem akarok, akkor már nem én teszem, hanem a bennem lakó bűn. Azt a törvényt találok tehát magamban, hogy - miközben a jót akarom tenni - csak a rosszat tudom cselekedni. Mert gyönyörködöm az Isten törvényében a belső ember szerint, de tagjaimban egy másik törvényt látok, amely harcol az értelmem törvénye ellen, és foglyul ejt a bűn tagjaimban lévő törvényével. Én nyomorult ember! Ki szabadít meg ebből a halálra ítélt testből? Hála az Istennek, a mi Urunk Jézus Krisztus! Én magam tehát értelmekkel az Isten törvényének szolgállok ugyan, testemmel azonban a bűn törvényének.

Nincs tehát most már semmiféle kárhóztató ítélet azok ellen, akik a Krisztus Jézusban vannak, mivel az élet Lelkének törvénye megszabadított téged Krisztus Jézusban a bűn és a halál törvényétől. Amire ugyanis képtelen volt a törvény, mert erőtlén volt a test miatt, azt tette meg Isten, amikor a bűn miatt tulajdon Fiát küldte el a bűnös testhez hasonló formában, és kárhóztatra ítélte a bűnt a testben, hogy a törvény követelése teljesüljön bennünk, akik nem test szerint járunk, hanem Lélek szerint. Mert akik test szerint élnek, a test dolgaival törődnek, akik pedig Lélek szerint, a Lélek dolgaival. A test törekvése halál, a Lélek törekvése pedig élet és

békesség, minthogy a test törekvése ellenségeskedés Istennel, mert az Isten törvényének nem veti alá magát, és nem is tudja magát alávetni. Akik pedig test szerint élnek, nem lehetnek kedvesek Isten előtt. Ti azonban nem test szerint éltek, hanem Lélek szerint, ha Isten Lelke lakik bennetek. De akiben nincs a Krisztus Lelke, az nem az övé. Ha pedig Krisztus bennetek van, bár a test a bűn miatt halott, a Lélek életet ad az igazság által. Ha pedig annak Lelke lakik bennetek, aki feltámasztotta Jézust a halottak közül, akkor az, aki feltámasztotta a Krisztus Jézust a halottak közül, életre kelti halandó testeteket is a bennetek lakó Lelke által. Ezért, testvéreim, adósok vagyunk, de nem a testnek, hogy test szerint éljünk. Mert ha test szerint éltek, meg kell halnotok, de ha a Lélek által megöliték a test cselekedeteit, élni fogtok.

Itt is arról van szó, hogy valami végérvényesen megváltozott bennünk. Ennek a szakasznak az elején Pál apostol leír egy belső vívódást: nem azt teszem, amit akarok, a tagjaimban a bűn lakik, és én hiába vágyódom Isten után, képtelen vagyok elérni. Hát ilyen szerencsétlen lenne az életem, hiába szeretnék, nem tudok Isten szerint élni... jaj nekem! Ez vár rám egy életen keresztül? NEM! Hála Istennek, hogy NEM! Mert Jézus Krisztus éppen ettől szabadított meg bennünket! Amit Pál apostol leír itt, az nem a hívő ember belső tusakodása, hanem a vallásos emberé! Hála Istennek, hogy Jézus Krisztus megszabadít ebből a gyötrődésből!

Aztán jön a 25. vers második fele, ami aztán megint érthetlenné tesz mindent, ráadásul ellentétben áll az összes eddigi igeverssel, amit áttanulmányoztunk, meg a 8. résszel is. A 7:25 második felében ugyanis ez áll: „Én magam tehát értelmekkel az Isten törvényének szolgálók, testemmel azonban a bűn törvényének (szolgálók).” Na ebből lesz aztán egy jó kis vallásos skizofrénia, meg erőtlen és tehetetlen hívő élet! De ha ez igaz lenne, akkor hogy értsük a 8:1-13-at?! Olvassuk el újra és nézzük meg a kijelentéseket:

8:1 – nincs többé kárhoztató ítélet – semmilyen

8:2 – az élet Lelkének törvénye megszabadított a bűn és a halál törvényétől

8:3 – Jézus Krisztus kárhozatra ítélte a bűnt a testben

8:4 – mi nem a test szerint járunk

8:8 – akik test szerint élnek, nem lehetnek kedvesek Isten előtt

8:9 – ti sem test szerint éltek

8:10-11 – bár a test a bűn miatt halott, Jézus Krisztus életre kelti a testeteket is a bennetek lakó Lélek által (ez tehát nem a megdicsőült testre vonatkozik!)

8:13 – ha test szerint éltek, meg kell halnotok, de ha megöliték a test cselekedeteit, élni fogtok

Azt, hogy az ember szabad lelke a gonosz test foglya, nem az Újszövetség tanítja, hanem a gnosztikusok tanították, és ez a tanítás az okkultizmus egyik alappillére. Az ő tanításuk lényege ez a dualista felfogás, amely elveti a testet. Jézus Krisztus azonban nem elvetette hanem megváltotta a testet, sőt, a Szentlélek templomává szentelte a testünket! Mert ha a testünk még mindig gonosz lenne, ugyan hogyan tudnánk szolgálni? Elméletben? Mert fizikai test nélkül csak úgy lehet! És persze ez sok elméleti keresztény számára vonzó, csak hogy nem biblikus tanítás! Világosan le van írva, mi fakad a test uralmából: halál. De a lélek uralmából élet származik, nem csak a lelkünk, hanem a testünk számára is, azáltal, hogy a test is engedelmes szolgálja és eszköz lesz Isten kezében – gondoljatok a Róma 12:1-2-re ahol Pál ép azt tanítja, hogy a testeteket szánjátok oda áldozatul Istennek, mert az az igeszerű istentisztelet! Meggyőződésem, hogy ez a sok pontatlanság a bibliafordításokban mind teológiai eredetű, és egyszerűen arról szól, hogy valamivel igazolni kell azt, miért ennyire beteges, erőtlen, bűnös és elméleti a kereszténység. És az igét igazítjuk a mi rossz állapotunkhoz, hogy az felmentsen bennünket. Pedig az ige által Isten megszabadítana bennünket az erőtleneségből, a betegességből, a bűnökből és az elméleti, hatástalan vallásosságból! Ezért nagyon fontos ez a tanítás!

A pontos értelmezés miatt szeretném ezt a 25. verset szó szerint lefordítani: „én magam (nem szerepel az „értelmekkel” kiterjesztés, hanem az egész lényem, testestől-lelkestől) Isten törvényének vagyok a (rab)szolgája, a fizikai hústestem azonban a bűn törvénye alatt van.” Ez azt jelenti, hogy a földi testünk a bűn miatt romlandó, el fog pusztulni, de Jézus Krisztus majd feltámasztja megdicsőülve, romolhatatlan állapotban. Nagyon lényeges azonban, hogy itt a fizikai testünkről van szó, és nem a régi természetünkről,

nem valamiféle bűnös mentalitásról, nem a kívánságokról vagy a szenvedélyekről, mert ezekről a Biblia minden más helyen azt mondja, hogy meghaltak, mert keresztre lettek feszítve. Kizárólag a hústestünk van a romlandóság törvénye alatt a bűn következményeként, de ez is újjá lesz teremtve, viszont addig is az Isten törvényének alárendelt szellemünknek és lelkünknek engedelmeskedve megszentelt eszközzé lehet! Ez az újszövetségi tanítás!

MIT JELENT MINDEZ GYAKORLATI SZEMPONTBÓL?

És most szeretném gyakorlati módon elmagyarázni, hogy miről tanítanak ezek az igék bennünket, miért fontos ezzel tisztában lennünk.

A **Máté 3:10**-ben Keresztelő János bejelenti, hogy a *fejsze már ott van a fák gyökerén...*. A radikális szó a görög *radix* szóból származik, ami gyökeret jelent. Azt fejezi ki, hogy „gyökérig hatoló, a gyökérrel foglalkozó”. Jézus Krisztus evangéliuma ezért radikális: mert a gyökérrel foglalkozik, azt akarja megváltoztatni, nem az ágakat.

Amikor az óemberről elkezdünk beszélni, akkor mi általában a fa csúcsát gondoljuk annak, az ágakat vagy a leveleket, azt, ami látszik. Ha a hívő ember beleesik egy konkrét bűnbe, akkor szokták azt mondani, hogy „megsétáltatta az óemberét”. Pedig ez egy nagyon hamis teológia, ugyanis az óember nem az ágakat, hanem a gyökeret jelképezi. Éppen ezért nem az ágakat, hanem a gyökeret kell keresztre feszíteni! Nagyon fontos ez a különbség.

Hadd magyarázzam el. A bűnünk gyökere a lázadás, egészen pontosan az Isten elleni, az Ő igéje és az Ő rendje elleni lázadásunk. Ez a lázadás a gyökér, és ennek aztán vannak megnyilvánulási formái, amik az ágak és a levelek. Például: az ember elmegy a gyülekezetbe, meghallgatja az igehirdetést, elmondja az imádságát – tehát a levelek szépek – de kisétál a gyülekezet ajtaján úgy, hogy a lázadó még mindig ott él benne, és ez a belső, nagyon mélyen, a gyökereken élősködő lázadó folytatni fogja a bűnök elkövetését, akkor hiába a levél és az ág, a virulása csak időleges, úgymint elszárad, mert a gyökérrel van a baj. Ha meg akarunk szabadulni az óembertől, akkor ehhez több kell, mint megfelelő dolgokat tenni vagy nem tenni, több kell, mint bocsánatot kérni: el kell bánnunk a bennünk lévő lázadóval.

Van az evangéliumban egy olyan történet, amely ezt talán a legjobban kifejezi: amikor a farizeusok meg akarnak kövezni egy paráznaságon rajtakapott asszonyt. A **János 8-ban** van ez megírva. Jézus leleplezi őket, mert mindenki eldobja a követ, és lehajtott fejjel mindenki hazakullog. A levelek színét megváltoztatják, hiszen nem kövezik meg az asszonyt – de a gyökérig egyik sem jut el közülük, mert egyik sem borul le az asszony mellé, hogy Jézus neki is bocsánatot adjon. Volt itt bűnvallás és bűnbánat, nyilvánosan demonstrálva, azonban a gyökerek nem változtak. Értitek? Mindenki beismeri, hogy ő is bűnös, de egyik sem borul oda a bűnös asszony mellé, hogy Jézus neki is adjon új életet. Hazamennek. A gyökér változatlan marad!

Ezen a ponton lép be a képbe Jézus Krisztus kereszthalála. A régi emberünk vele együtt és benne meg lett feszítve. Ez történelmi és szellemi tény, ami elég egyértelműen van kijelentve a Bibliában – aki ezt nem fogadja el, a Biblia ellen lázad. Sok kereszténynek nagy problémája az, hogy nincs tisztában ezzel, vagy csak nem akarja elfogadni. Furcsa, de foggal-körömmel védi azt a nézetét, hogy igenis továbbra is él az óembere, az Isten elleni lázadása, amit az óember kifejez. Nem hajlandó elengedni a saját bűnösségét, hiába halt meg érte Krisztus. Csakhogy ezzel azt szajkózza, hogy nem baj, én akkor is bűnben élek, mert az Isten elleni lázadásom most épp csak szünetel, de nem semmisült meg. Bármelyik pillanatban megint gyilkolhatok, lophatok, paráználkodhatok, lázadhatok Istene ellen, és még csak uralkodni sem tudok magamon, mert a bűn bennem él, és ki vagyok szolgáltatva neki. Így azonban hiába halt meg Krisztus a bűneinkért!

A régi emberünknek Krisztusban véghezvitt keresztre feszítése és megsemmisülése azonban ugyanúgy hit által tud működni az életünkben, ahogyan maga a keresztre feszítés ténye is csak hit által válik megváltó bizonyágtételünké. Attól, hogy valaki elolvassa a Bibliában azt, hogy Krisztus meghalt a kereszten érte is, még nem lesz üdvössége, ezt hinnie is kell. A hite teszi valóságossá és személyessé Krisztus váltságművét.

Ugyanígy hiába olvassa valaki azt, hogy az óembere megfeszítettett és megsemmisült – ha ezt nem hiszi, ugyanolyan hatástalan marad számára ez a tény, mint a legtöbb mozinézőnek az, ha végignézi a Passió című Mel Gibson filmet.

A Római levélből egyértelműen kiderül, hogy aki Krisztussal együtt meghalt, az felszabadult a bűn alól. A görög eredeti azt mondja: „megigazult”. Ha egyszer valaki kifizette az árat helyettünk, akkor nekünk nem kell törlesztgetnünk egy életen keresztül! Sokan ezt mégis így gondolják és így gyakorolják. Idézik ezeket az igéket, azután pedig megpróbálnak cselekedetek alapján gondoskodni a saját üdvösségükről. Harcolnak a saját óemberükkel – holott hogyan tudnák azt legyőzni a saját erejükből?! Ha az óember legyőzhető, mi szükség Krisztus kereszttáldozatára? Ha viszont Krisztus kereszttáldozata legyőzte, mi szükség arra, hogy mi tovább győzködjük?! Figyeljete: ez nem egyéb, mint Krisztus kereszttáldozatának megtaposása!

A **Római levél** beszél egy tényről, és beszél arról, hogy ezt a tényt nekünk kell érvényesítenünk a magunk életében. A **6:8-10 versekben** ezt mondja:

Ha pedig meghaltunk Krisztussal, hisszük, hogy vele együtt élni is fogunk. Hiszen tudjuk, hogy Krisztus, aki feltámadt a halottak közül, többé nem hal meg, a halál többé nem uralkodik rajta. Mert aki meghalt, az meghalt a bűnnek egyszer s mindenkorra, aki pedig él, az az Istennek él.

Ez a TÉNY. Hogyan érvényesül ez a tény az életünkben?

Ezért tehát ti is AZT TARTSÁTOK MAGATOKRÓL, hogy meghaltatok a bűnnek, de éltek az Istennek a Krisztus Jézusban. Ne uralkodjék tehát a bűn a ti halandó testetekben, hogy engedelmeskedjete kívánságainak. Tagjaitokat se adjátok oda a bűn szolgálatára, hogy a gonoszság fegyvereivé legyenek. Hanem adjátok oda magatokat az Istennek, mint akik a halálból életre keltetek. Tagjaitokat is adjátok át az igazság fegyvereiként az Istennek.

És megint a TÉNYEK:

Hiszen a bűn nem fog uralkodni rajtatok, mert nem a törvény, hanem a kegyelem uralma alatt éltek.

De hogyan „tartsuk magunkról” azt, hogy meghaltunk a bűnnek? Egy példával hadd illusztráljam ezt:

Képzeljünk el egy nagyon rossz természetű embert, egy olyan fajtát, akit a jó baptisták igen nehezen tudnak csak elviselni. Káromkodik, iszik, cigarettázik, durva a feleségével, üvöltözik a gyerekeivel, és állandóan játékautomatára szóra el a pénzét.

Mondjuk ennek az embernek a felesége és a két gyermeke megtér. Vasárnap esténként elsurranak otthonról az imaházba, és mikor az ajtót beteszik maguk mögött, még látják, ahogyan a férfi ott ül a hintaszékében, szájában cigaretta, kezében a borosüveg, és olyan filmet néz, amelyet jó ízlésű ember nem nézne. Mikor elmennek, még búcsúzóul valami durva és megalázó dolgot a családjá után kiabál, és hangosan felröhög.

Később este, amikor a család jön haza egy nagyszerű alkalomról, az ajtó előtt elkomorulnak, belépnek, és már várják, hogy a férfi mivel fogja őket fogadni – de csönd van. A cigarettacsikk kialudva, a családfő már nem dohányzik. A borosüveg még félig tele, de a férfi már nem iszik. Már a tévé sem érdeklí, pedig a műsor nemigen változott. Miért nem? Már nincs hatással rá semmi bűnös dolog, nem gondol a játékgépekre, és már nem hagyja el a száját semmilyen durvaság. Mert történt valami, amíg a család távol volt, az imaházban. – Mit gondolnak a testvérek, mi történt?

Szívinfarktust kapott és meghalt.

Többé nincs hatással rá a bűn, meghalt a cigaretta számára, az alkohol számára, a játékszenvedély számára, a káromkodás számára. A bűn többé semmilyen reakciót nem vált ki belőle – meghalt a bűn számára. A Biblia ugyanezt írja le a Római levélben. – Emlékezzünk a **Róma 6:11**-re: ... *tartsátok magatokat halottnak a bűn számára!* Mit jelent ez? Hogy a bűn többé nem gyakorol hatást ránk. Nincs többé hatalma fölöttünk, mert Jézus a golyóit kereszten a bennünk élő lázadót és bűnözőt egyszer s mindenkorra kivégezte. Ez a

gyökeres változás, a radikális változás – és ez az evangélium! Így van értelme és van ereje Nagypénteknek – gondoljuk végig, e nélkül nem sok lenne!

Most térjünk át az **Efézusi levélre**. Hadd ismételjem meg azt is:

Vessétek le a régi élet szerint való óembert, aki csalárd és gonosz kívánságok miatt megromlott; újuljatok meg lelketekben és elmétekben, öltözzétek fel az új embert, aki Isten tetszése szerint valóságos igazságban és szentségben teremtett.

Pál apostol két dolgot állít szembe egymással: az óembert, amely folyamatosan és megállíthatatlanul csak romlik – és az új embert, amely nem egy folyamat végeredménye, hanem Isten egyszeri aktusa: az új ember „teremtetik”.

A romlás visszafordíthatatlan és megállíthatatlan folyamat. Ez a kettő lényegi tulajdonsága. Vegyünk például egy őszibarackot. Amikor a fáról leszakítjuk, akkortól kezdve magában hordozza a romlást és a pusztulást. Kívülről még tökéletesnek látszik, ám pusztulásra van ítélve. Ha otthagyjuk a konyhaasztalon, akkor egy hétre rá megfonnyad, két hét múlva megrohad. Miért? Mert onnantól kezdve, hogy leszakítottuk a fáról, magában hordozta a romlást.

Persze van nekünk erre egy modern megoldásunk, hogy a barackot betesszük a hűtőszekrénybe. De a hűtőszekrény sem tudja visszafordítani a romlást – legfeljebb lelassítja. Sok gyülekezet van, amely nem tud többet a hűtőszekrénynél: egy időre lefagyasztja és lelassítja a romlást – de nem képes megváltoztatni a tényét. Egy embert ugyanis csak úgy lehet megmenteni a romlásból, ha új teremtmény lesz belőle. Akkor azonban már nincs benne a romlás!

Isten nem foglalkozik azzal, hogy összefércelje vagy megreformálja az embert. Fejlesztani és megnevelni sem kívánja. Úgy döntött, hogy megöli. Aztán a helyébe lép az új teremtés, aki Isten igazságának a szülötte. A **2Korintus 5:17** szerint

Ha valaki Krisztusban van, új teremtmény az.

Mit jelent akkor ez a felöltözés?

Egy éppen ellenkező előjelű illusztrációval hadd magyarázzam el.

Azt jelenti, hogy az új embert – amely Isten teremtő munkája által él bennünk – nyilvánvalóvá kell tennünk. Olyan ez, mint amikor egy szobrot, amelyet a szobrász megalkotott, lelepleznek. A szobrot valaki már a lepel alá tette, elkészítette, ahhoz már nincs mit hozzátenni – de hogy láthatóvá váljon, valakinek le kell húznia róla a leplet, és nyilvánvalóvá kell tennie a lényegét. A szobrot Isten alkotta meg, ez az új ember – a lepedőt róla nekünk kell húzni napról-napra, hogy egyre nyilvánvalóbbá legyen a Mester műve!

Tehát nyilvánvalóvá tenni aényt, hogy az óember meghalt, és az újember él ezután, nekünk kell, ennek a módja pedig az, hogy megújulunk a mi elménkben. Az elménk megújulása a HITET jelenti. Hit által tudjuk nyilvánvalóvá tenni az új embert, akit Krisztus halála érdeméért Isten bennünk életre keltett. Hit által tesszük láthatóvá a láthatatlant! És épp itt van a megváltás örökérvényű következményének a lényege: hogy a bűn ellen nekünk nem a cselekedeteinkkel kell harcolnunk, hanem a hitünkkel. Mert a bűneinket nem mi győzzük le – akkor önmagunk megváltói lennénk – Krisztus győzte le azt, ez a tény, és ezt aényt kell nekünk a hitünk által érvényesítenünk. És lehet, hogy a lepel közben bemocskolódik, de a szobor leleplezésénél senki nem a leplet nézi, hanem a szobrot, ami alatta van. Ahogyan a fának az egészségét sem a levelek vagy az ágak, hanem a gyökér egészsége biztosítja.

Ahogyan a fiúság valamennyi örökségét, úgy ezt is azáltal tudjuk birtokba venni, hogy (1) erről az igazságról meggyőződünk, tehát a Kijelentést megismerjük és magunkra nézve is igaznak és érvényesnek fogadjuk el. Azután (2) megtérünk a bűneinkből és felszámolunk minden sátáni köteléket és belépési pontot az életünkben. (3) Gyökeresen megváltoztatjuk a gondolkodás módunkat, és (4) hit által ezt a mindenkire érvényes, örökérvényű igazságot magunkra nézve érvényessé tesszük, azaz imádságban megköszönjük Istennek. Mindezeket (5) a bizonyágtételünkkel meg is valljuk az emberek előtt, és (6) elkezdünk ennek az

igazságnak megfelelően viselkedni, azaz az Isten ígéjének megfelelő módon járunk, mint akik nem a bűn szolgái, hanem akik Isten szolgái.